

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. P.

przeciwko R. sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2020 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 października 2019 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 października 2019 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa K. P. przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku tego Sądu z dnia 16 maja 2019 r. wniesioną w części oddalającej apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 września 2017 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że sprawa – wbrew twierdzeniom pozwanej – nie jest sprawą z zakresu prawa pracy. Powód dochodzi odszkodowania nie od

pracownika, który był sprawcą szkody wyrządzonej powodowi, ale od pozwanej jako pracodawcy sprawcy szkody. Chodzi więc o sprawę stricte cywilną. W takiej sprawie, gdy ma ona za przedmiot prawa majątkowe, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 50 000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). Pozwana oznaczyła wartość przedmiotu sporu na kwotę 45 213 zł, która jest niższa niż kwota 50 000 zł. Powoduje to, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu (art. 398² § 2 k.p.c.).

Zażalenie na postanowienie z dnia 21 października 2019 r. złożyła pozwana. Zarzuciła naruszenie art. 476 § 1 k.p.c. przez uznanie, że rozpoznawana sprawa nie jest sprawą z zakresu prawa pracy i nie powinna być rozpoznawana w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy. Zastosowanie w niej powinna wobec tego mieć reguła, że w sprawach z zakresu prawa pracy skarga kasacyjna jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie jest niższa niż 10 000 zł (art. 398² § 1 zdanie pierwsze *in fine* k.p.c.). Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodzi od pozwanej będącej pracodawcą pracownika, który wyrządził powodowi szkodę, roszczeń z tego tytułu w postaci odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę. Wbrew twierdzeniom pozwanej nie jest to sprawa z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest założenie, że w sytuacji, w której poszkodowany dochodzi od pracodawcy pracownika, który wyrządził szkodę, odpowiedzialności pracodawcy z tego tytułu (art. 120 § 1 k.p.), sprawa nie jest sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 k.p.c., w związku z czym nie stosuje się do niej reguł postępowania dotyczących tych spraw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2003 r., IV CKN 166/01, niepubl., uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2016 r. III CZP 67/16, OSNC 2017, nr 12, poz. 133). Dotyczy to także reguł określających dopuszczalność skargi kasacyjnej.

Zażalenie jest więc bezzasadne, a zaskarżone postanowienie prawidłowe. W sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 45 213 zł i jest niższa niż

50 000 zł, co przesądza, iż skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 398² § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

aj